

Et mindretal i Straffelovrådet (2 medlemmer) finder, at strafferammen i § 289 fortsat bør være fængsel indtil 4 år.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der ikke peges på hensyn, der begrundet en mildere strafferetlig bedømmelse af svig over for det offentlige. Justitsministeriet finder således ligesom dele af Brydesholtudvalget og Straffelovrådets flertal, at svig rettet mod offentlige midler bør have en strafferetlig beskyttelse svarende til den, der gælder i relation til svig rettet mod private midler.

I forbindelse med gennemførelsen af Straffelovrådets betænkning nr. 1424/2002 ved lov nr. 218 af 31. marts 2004 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Ændring af strafferamme og bestemmelser om straffastsættelse) fandt Justitsministeriet efter en samlet vurdering, at straffelovens § 286 bør være opdelt på den måde, at stk. 1 omfatter grove tilfælde af tyveri mv. med en strafferamme på fængsel indtil 6 år, mens stk. 2 omfatter grove tilfælde af underslæb, bedrageri, databedrageri, mandatsvig og skyldnersvig med en strafferamme på fængsel indtil 8 år.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at strafferammen i den foreslåede § 289 bør fastsættes til fængsel i 8 år i overensstemmelse med strafferammen i straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 279.

2.3.2. *Straffelovens § 289 a*

I bemærkningerne til det lovforslag, der dannede grundlag for vedtagelsen af § 289 a (lovforslag nr. L 15, fremsat den 6. oktober 1999) bemærkede Justitsministeriet, at § 289 a, stk. 2, indebærer, at EU-støtte undergives en strafferetlig beskyttelse, der på nogle punkter går videre end det, der gælder for nationale støtteordninger. Justitsministeriet bemærkede endvidere, at ministeriet er opmærksom på, at indførelse af en sådan bestemmelse bl.a. rejser spørgsmålet om, hvorvidt nationale støtteordninger mv. bør undergives en strafferetlig beskyttelse, der svarer til den, som blev foreslået med hensyn til EU-støtteordninger mv. Ministeriet anførte, at en sådan udvidelse vil rejse en række spørgsmål af principiel og praktisk karakter, ikke mindst i lyset af, at der kan være tale om så forskelligartede ordninger, at der ikke uden videre bør gælde det samme inden for eksempelvis det erhvervs-mæssige og det sociale område. Justitsministeriet afstod derfor fra i forbindelse med gennemførelsen af § 289 a at stille forslag vedrørende nationale støtteordninger.

Justitsministeriet tilkendegav samtidig i forbindelse med lovforslagets behandling i Folketinget, at det generelle spørgsmål om den strafferetlige regulering af svig med hensyn til offentlige midler – hvad enten der

er tale om nationale midler, EU-midler eller eventuelt begge dele – indgår i arbejdet i Brydesholt-udvalget.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at midler, der stammer fra nationale støtte- eller tilskudsordninger, som udgangspunkt bør have en strafferetlig beskyttelse, der svarer til den beskyttelse, som gælder med hensyn til EU-midler. Justitsministeriet er også opmærksom på, at en sådan ligestilling i et vist omfang vil indebære en nykriminalisering.

Bestemmelsen vil ligesom den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 289 omfatte alle former for tilskuds- og støtteordninger, herunder ydelser inden for den sociale lovgivning og udbetalinger i medfør af lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring.

Justitsministeriet er samtidig enig med udvalget i, at der er behov for at sondre mellem ydelser ydet til privat brug, og ydelser der er ydet med henblik på andre formål. Justitsministeriet kan derfor tilslutte sig udvalgets forslag, hvorefter efterfølgende anvendelse af (også nationale) støtte- eller tilskudsmidler i strid med det formål, midlerne er bevilget til, som udgangspunkt skal være omfattet af den foreslåede § 289 a, og at dette udgangspunkt bør fraviges, hvis der er tale om ydelser, som er bevilget til privat brug.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig udvalgets forslag, hvorefter den foreslåede § 289 a skal være subsidiær og dermed kun finde anvendelse, hvis der ikke er en tilsvarende regulering i anden lovgivning.

Lovforslaget vil således indebære en regulering, hvorefter den foreslåede § 289 a finder anvendelse, (1) hvis der ikke er en særlovgivning på området, (2) hvis der ikke i særlovgivningen er straffebestemmelser, (3) hvis der ikke i særlovgivningen er en gerningsbeskrivelse, der svarer til § 289 a, og (4) hvis særlovgivningen indeholder en henvisning til straffelovens bestemmelser. Foreligger der omstændigheder, der kendetegner forholdet som særlig groft, vil den foreslåede overbygningsbestemmelse i straffelovens § 289 finde anvendelse i kraft af § 289 a's henvisning til § 289.

Hvis der derimod i særlovgivningen er en regulering, der svarer til den foreslåede § 289 a, skal forholdet ikke henføres under § 289 a. Hvorvidt særlig grove overtrædelser i disse tilfælde kan henføres under den foreslåede § 289, vil afhænge af, om der i den pågældende særlovsbestemmelse er en henvisning til straffelovens § 289.

Som nævnt har udvalget foreslået, at der i § 289 a indsættes en bestemmelse, hvor det anføres, at § 289 a finder anvendelse på alle overtrædelser af den omhandlede lovgivning. Herved tydeliggøres det i selve lovtæksten, at bestemmelsen har universel gyldighed.